

CHIMERA

BOGUMIŁA KEMPIŃSKA-MIROSŁAWSKA

Bogumiła Kempieńska-Mirosławska

CHIMERA

Opowiadania

(wybrane opowiadanie pt. Teczka)

Łódź 2018

Chimera

Copyright © Bogumiła Kempieńska-Mirosławska

Łódź 2018

Korekta
Andrzej Piekarski

Projekt okładki
Bogumiła Kempieńska-Mirosławska

ISBN 978-83-929123-4-7

Nic nie jest tym, czym się być wydaje...

Teczka

Mój ojciec nigdy nie miał głowy do interesów. Tak twierdziła moja matka. Swoją monolog, jakby była na scenie, każdego ranka zaczynała w łazience: „Już patrzeć nie mogę na te ściany w kolorze nudy – narzekała – i tę ohydną podłogę. I jak wpuścić kogoś do domu? Co będzie, gdy zechce skorzystać z łazienki? Wstyd! Jadźka to ma taką piękną, turkusową. Jej mąż zarabia, robi interesy. A ty, co? Na remont nas nie stać. Wczasy znowu spędzimy w Łebie i...”.

Monolog trwał tyle, ile kobieta w wieku przejściowym potrzebuje czasu, by bez obaw pokazać się ludziom na oczy. Czyli z godzinę. W tym czasie ojciec robił mi śniadanie. Sam zjadał w pośpiechu, by wymknąć się z domu, zanim matka wyjdzie z łazienki. I zawsze zabierał ze sobą skórzaną teczkę. Nigdy się z nią nie rozstawał. Nikomu też nie pozwalał jej dotykać.

Czasem widziałam go, jak siedział w kącie pokoju, w fotelu dziadka pamiętającym czasy krynolin i fraków, z teczką na kolanach. Gładził wówczas jej skórę, jakby chciał zapamiętać każde jej pęknięcie, każdą zmarszczkę. I nie wiedziałam tylko, czy zamierza coś z niej wyjąć, czy właśnie schował. Widząc mnie, uśmiechał się i mruczał pod nosem: może kiedyś, może kiedyś.

Mój ojciec nigdy nie miał głowy do interesów. Więc gdy dał się namówić mężowi Jadźki – tej niby-przyjaciółki mojej matki – na interes życia, tak wielki, że miało

wystarczyć na nowy dom i wyprawę do Afryki (tylko dlaczego tam, matka przecież nie znosiła upałów!) – nastąpiła katastrofa. I załamanie nerwowe. Oczywiście, u mojej matki.

Ale ona, miast rwać sobie włosy z głowy, darła przychodzące co rusz do domu wezwania do zapłaty. Było lato, a w domu padał śnieg – to płatki papieru unosiły się nad głową mojej matki i opadały z wolna na podłogę. Ojciec brał wówczas zmiotkę, zgarniał je i pakował do torebki. Wieczorem siadał przy stole i układał z nich, jak z puzzli, obraz swojego upadku. Jego cena była wysoka.

Trwało to kilka miesięcy, aż matka wyszła z załamania i przestała drzeć papiery. Widać było, że podjęła decyzję. Pewnego popołudnia wyjęła z pawlacza walizkę i w kilka minut zapakowała do niej kilka koszul, spodnie, buty, przybory toaletowe i jeszcze jakieś drobiazgi. „To dorobek twojego życia” – powiedziała do ojca, stawiając przed nim walizkę. „Dużo tego nie ma, więc nie będzie ci ciężko. Wyprowadzasz się jeszcze dziś” – dodała z naciskiem na dziś.

Stałam, patrzyłam, chciałam krzyczeć, lecz łyzy dużyły mnie w gardle. Przedpokój był niczym scena, ale film zamienił się na chwilę w rzeźbę. Czas znieruchomiał. Ojciec spojrział wreszcie na matkę, potem na walizkę, na mnie i znowu na matkę. Wyciągnął ku niej rękę, jakby chciał ją chwycić, nie wiedziałam, czy z rozpacz, czy z gniewu. I wtedy coś błysnęło. To obrączka na palcu ojca zderzyła się z wpadającymi do przedpokoju promieniami popołudniowego słońca. Ojciec cofnął rękę i celebrując każdy ruch,

zjął złote kólecčko. Położył je na szafce i rzekł do matki: „Fortuna kołem się toczy, a czasem obręczką”. Wziął do ręki teczkę, z którą nigdy się nie rozstawał, spojrział na mnie i zamruczał: „Może kiedyś, może kiedyś”. I wyszedł.

Miałam wówczas trzynaście lat i ojca widziałam po raz ostatni. Walizka z dorobkiem jego życia, którą tego dnia naszykowała mu matka, stała w tym samym miejscu jeszcze kilka tygodni. Dla mnie była jak pomnik. A matka nie śmiała jej dotknąć, jakby w obawie, że przeszłość wysypie się na podłogę. Nie miała ochoty zbierać kawałków dawnego życia. Zaczęła je na nowo. I zaczynała jeszcze wiele razy.

Już nie pamiętam tych wszystkich męskich twarzy, jakie co rusz pojawiały się w naszym domu. To zawsze miał być ten z głową do interesów. Mijały lata, a z łazienki wciąż wiało nudą. Jedynym śladem „afrykańskiej przygody” mojej matki, zdaje się, że o imieniu Kefas, była maska plemienia Zimba. Dostała ją od niego na pamiątkę jednej nocy. Maskę jeszcze długo wisiała w sypialni, pokrywając się kurzem.

– Pani Magdalena Rybarczyk z domu Tryba? – Stanowczy głos kobiety wyrwał mnie ze wspomnień. Spojrzałam na nią. Była gdzieś pod czterdziestkę. Krótko obcięte włosy, bluzka zapięta pod szyję, wyprostowane plecy. Młodsza ode mnie, ale wzbudza respekt – pomyślałam. I dla dodania sobie odwagi powiedziałam stanowczo:

– Tak, to ja.

– Proszę iść ze mną. – Usłyszałam.

Weszliśmy do pokoju. Przez duże okno bez firanek wpadało jesienne słońce. Na środku stał stół i krzesła, pod ścianą szafka w kolorze stali. Pomieszczenie, jakich wiele w tych nowoczesnych kancelariach – myślałam, wodząc wzrokiem po ścianach całych w bieli.

– Proszę usiąść – odezwał się za moimi plecami niski, mocny głos. Nawet nie zauważyłam, kiedy do pokoju wszedł elegancko ubrany starszy mężczyzna ze skórzaną teczką w ręce. Położył ją na stole. Jej czarna, poprzecierana od zużycia skóra w świetle zachodzącego słońca nabrała brunatnego odcienia. Znam tę teczkę! – Chciałam krzyknąć, ale wspomnienie dławilo mnie w gardle i wydobyła za ledwie jęk.

– Przejdźmy od razu do rzeczy – powiedział mężczyzna, siadając na przeciwko mnie. – Poprosiliśmy panią na odczytanie testamentu. Jest pani córką Johna Arthura Smitha, więc...

– Nieee! – krzyknęłam, nie pozwalając mu dokończyć. – Jestem córką Andrzeja Sebastiana Tryby, urodzonego 10 marca 1941 roku w Bydgoszczy – wyrecytowałam wyuczoną formułkę.

– Ale zna pani tę teczkę? – Mężczyzna spojrzał najpierw na mnie, potem na teczkę i położył na niej masywną dłoń. – To jest teczka pani ojca. John Arthur Smith to właściwie Andrzej Sebastian Tryba.

– Nie rozumiem – powiedziałam zgodnie z prawdą i stanem swojego umysłu.

– Pani ojciec po rozstaniu z pani matką wyjechał do Ameryki – mówił mężczyzna, wciąż trzymając dłoń na teczce.

– Nie rozumiem... – powtórzyłam jak echo.

– Tam zmienił nazwisko... – kontynuował mężczyzna, nie zwracając uwagi na moje kolejne „nie rozumiem” – ...i miał szczęście. W ciągu kilku miesięcy wydał swoją pierwszą książkę. Powieść „Tajemnica skórzanej teczki” stała się bestsellerem.

– Nie rozumiem – powtórzyłam, jakbym nic innego nie potrafiła powiedzieć. A przed oczami zobaczyłam, niczym kadr ze starego filmu, obraz ojca, który gładzi swoją teczkę. Skórzaną teczkę.

– Rękopis powieści przywiózł ze sobą, z Polski. Właśnie w tej teczce. – Mężczyzna poklepał skórę. – Po tym pierwszym sukcesie pani ojciec dużo pisał. I zrobił karierę. No i dużo zarobił.

– Ale przecież mój ojciec nigdy nie miał głowy do interesów! – krzyknęłam z niedowierzaniem wyuczoną formułkę. – Tak przynajmniej twierdziła moja matka – dodałam już ciszej z naciskiem na „matka”.

– Niestety, pani ojciec zmarł nagle miesiąc temu – mówił dalej mężczyzna wyraźnie niezainteresowany opiniami mojej matki. – Szkoda, bo czytałem jego wszystkie książki. A pani? – zapytał nagle, zaglądając mi głęboko w oczy z wyrzutem, jakby znał odpowiedź.

– Nie, nie czytałam. Bo mój ojciec nigdy nie był pisarzem – odparłam, tym razem z naciskiem na „mój”.

i spojrzałam na teczkę. – Choć może kiedyś? – dodałam z wahaniem i już po chwili sięgnęłam po nią. Obiema dłońmi, zachłannie przyciągnęłam ją do siebie i, gładząc czule pełną rys i zagłębien skórę, znów zobaczyłam ojca, jak siedzi w fotelu i powtarza: Może kiedyś, może kiedyś.

A potem wszystko potoczyło się jak w filmie albo w powieści mojego ojca.

Ja stałam się dziedziczką fortuny, bo fortuna kołem się toczy, ale czasem przychodzi z teczką. A matka rwała sobie włosy z głowy. I kartki z wszystkich książek mojego ojca, które dałam jej w prezencie na dowód jej życiowej pomyłki. „Przecież on nigdy nie miał głowy do interesów” – powtarzała w kółko, a w domu znowu padał śnieg. „On nigdy nie miał głowy do interesów” – powiedziała wreszcie po kilku miesiącach po raz ostatni już na łożu śmierci.

A jednak kiedyś, jednak kiedyś miał – pomyślałam, zamykając ciężkie wieko trumny mojej matki, niczym okładkę przeczytanej książki. Ostatniej książki mojego ojca.

Teraz czas na moją.

Spis treści:

Gorset.....	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Warkocz.....	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Sen	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Twarze	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Kostropate życie	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Koszula	Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.
Teczka.....	111

KUPUJE CHIMERE

CHIMERA

Bogumiła Kempieńska-Mirosławska

Druk i oprawa
PIKTOR Szlaski i Sobczak Spółka Jawna
93-231 Łódź
ul. Tomaszowska 27

Łódź 2017